

Belgische Kamer van Volksvertegenwoordigers

GEWONE ZITTING 1997 - 1998 (*)

13 JANUARI 1998

WETSVOORSTEL

**tot wijziging van het Strafwetboek en
van de voorafgaande titel van het
Wetboek van Strafvordering teneinde
de kwalificatie van kindermoord
uit te breiden**

(Ingediend door de heer Hugues Wailliez)

TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

Volgens wijlen Moeder Theresa doodt abortus niet alleen het kind, maar ook het geweten van alle betrokkenen.

Wie herinnert zich niet de verklaring van Zijne Majesteit Koning Boudewijn tijdens een vermaarde toespraak voor het Europees Parlement op 8 april 1987? «Misschien verwacht u van een van de staats-hoofden die de behoeders moeten zijn van de grote onveranderlijke waarden dat hij de gezinsharmonie tot één van de meest essentiële zaken rekent (...). Ja, dat doe ik, met heel veel overtuiging, op een ogenblik dat de huwelijksbanden in Europa vaak in gevaar komen door een verkeerd idee van wat vrijheid is. Tal van kwalen van deze wereld, zoals drugs, geweld en prostitutie, vinden hun oorsprong in het gebrek aan een warme thuis. Ik zou willen dat (...) het gezin overal als de hoeksteen van onze samenleving wordt beschouwd.» (*vert.*) Bijna dag op dag drie jaar later weigerde de Koning de wet betreffende de legalisering van abortus te ondertekenen.

(*) Vierde zitting van de 49ste zittingsperiode

Chambre des Représentants de Belgique

SESSION ORDINAIRE 1997 - 1998 (*)

13 JANVIER 1998

PROPOSITION DE LOI

**modifiant le Code pénal et le titre
préliminaire du Code d'instruction
criminelle en vue d'étendre la
qualification de l'infanticide**

(Déposée par M. Hugues Wailliez)

DEVELOPPEMENTS

MESDAMES, MESSIEURS,

L'avortement, disait Mère Theresa de Calcutta, ne tue pas seulement l'enfant mais également la conscience de toutes les personnes concernées.

Qui ne se souvient de ce que déclarait Sa Majesté le Roi Baudouin lors d'un célèbre discours au Parlement européen le 8 avril 1987: «Peut-être attendez-vous d'un des chefs d'Etat qui sont les gardiens des grandes valeurs permanentes qu'il place l'harmonie familiale parmi les biens les plus nécessaires (...)? Oui, je le fais, avec une immense conviction à un moment où, en Europe, les liens matrimoniaux sont souvent mis en question par une fausse conception de la liberté. L'origine de nombreuses maladies de notre monde actuel, comme la drogue, la violence, la prostitution, se retrouve souvent dans l'absence d'un foyer chaleureux. Je souhaite que (...) la famille apparaisse partout comme la cellule de base de notre société». Trois ans plus tard presque jour pour jour, le Souverain refusait de signer la loi autorisant l'avortement.

(*) Quatrième session de la 49ème législature

Abortus is inderdaad waarschijnlijk zo oud als de mensheid en wordt sinds onheuglijke tijden met wisselend succes en gevaar uitgevoerd. De banalisering van abortus daarentegen is duidelijk een verschijnsel van deze tijd.

Het *Front National* heeft, in tegenstelling tot de demagogische slogans die tot het zedelijk failliet van onze samenleving hebben geleid, altijd gepleit voor een echt gezinsbeleid. «Wat zijn de redenen van de teloorgang van het gezin in Europa en in België in het bijzonder ? In de eerste plaats een geestesgesteldheid : men herinnert zich ongetwijfeld de gauchistische slogan van mei '68 «*famille, je vous hais*». Steeds weer werd ons in de kranten en ook op radio en tv, ingehamerd dat het gezin een voorbijgestreefd, burgerlijk en zelfs fascistisch begrip was. (...) Vanwaar die gedrevenheid ? Omdat een sterk, natalistisch en dynamisch Europa een economisch gevaar zou betekenen voor hen die nu vanuit New York of Tokio zeggenschap hebben over de wereld. Een tweede reden waarom de gezinnen uit elkaar vallen, is wat men ten onrechte de emancipatie van de vrouw heeft genoemd. De wens van de vrouwen om zich te laten horen en zich te ontplooiën door deel te nemen aan het arbeidsproces, is vanzelfsprekend terecht; dat is het punt niet. We moeten evenwel vaststellen dat een situatie waarin beide echtgenoten uit werken gaan, geen gunstige invloed heeft op de stabiliteit van de echtparen. Kinderen hebben wordt blijkbaar al te vaak gezien als een vorm van vervreemding, als een verlies van vrijheid en zelfs van financiële middelen.» (*Le National*, april/mei 1990, blz 12). (vert.)

Wat is het resultaat van dat alles ? Uit een juridisch oogpunt kan vrijwillige zwangerschapsafbreking, waarvoor «afbreking van hinderlijk leven» of «het vrijwillig elimineren van de zwangerschap» een betere formulering zou zijn, krachtens de beruchte wet van 3 april 1990 voortaan in ons land worden uitgevoerd, zelfs zonder dat de vader er zich tegen kan verzetten.

Zonder te willen betwisten dat er inderdaad noodsituaties bestaan die verdienen met de grootste welwillendheid te worden behandeld, zien wij op het eerste gezicht niet in waarom er een wet nodig was om die uitzonderlijke gevallen te regelen. Uit de feiten blijkt namelijk dat in 95% van de abortussen zelfs geen medische reden worden aangehaald.

Het vergelijkend recht leert ons daaromtrent dat in alle landen waar abortus wettelijk is toegestaan, in feite gewoon abortus wordt gepleegd op verzoek van de vrouw : de vrouwen die abortus wensen te plegen en niet beantwoorden aan de voorwaarden of de bepalingen van de wet, slagen er uiteindelijk altijd wel in een arts te vinden die «de papieren wil ondertekenen».

Effectivement, si l'avortement est probablement aussi ancien que l'humanité, s'il est pratiqué de temps immémoriaux avec des fortunes et des risques divers, la banalisation de l'avortement est, par contre, un phénomène éminemment contemporain.

A l'encontre des slogans démagogues qui ont provoqué la faillite morale de notre société, le Front national a toujours défendu une véritable politique de la famille. «Quelles sont les causes de la déliquescence de la famille européenne et belge en particulier ? D'abord un état d'esprit: on se souviendra du slogan gauchiste de mai '68: «*famille, je vous hais*». A longueur de colonnes dans les journaux, à la radio, à la télévision, on nous expliquait en long et en large que la famille était un concept dépassé, bourgeois, voire fasciste (...). Pourquoi cette volonté ? Parce qu'une Europe forte, nataliste et dynamique serait un danger économique pour ceux qui aujourd'hui dirigent le monde depuis New-York ou Tokyo. Une deuxième cause d'éclatement de la famille est ce qu'on a abusivement appelé l'émancipation féminine. Il est légitime bien sûr que les femmes souhaitent s'exprimer et se réaliser dans le monde du travail; ce n'est pas cela qui est en cause. Mais force nous est de constater que ces situations où le mari et l'épouse travaillent tous les deux ne sont pas favorables à l'équilibre des couples. Avoir des enfants apparaît bien souvent comme une forme d'aliénation, une perte de liberté et même d'argent» (*Le National*, avril/mai 1990, p. 12).

Résultat de tout cela ? D'un point de vue juridique, l'interruption volontaire de grossesse (IVG), qu'on pourrait plus justement appeler «interruption de la vie gênante» ou SVG (suppression volontaire de grossesse), peut désormais être pratiquée dans notre pays, sans même que le père puisse s'y opposer, par la grâce de la funestement célèbre loi du 3 avril 1990.

D'emblée et sans contester qu'il existe évidemment des situations de détresse méritant la plus bienveillante sollicitude, on n'aperçoit pas pourquoi une loi s'imposait pour régler ces cas exceptionnels, puisque l'expérience démontre que dans plus de 95 % des cas, l'indication qui amène l'avortement n'est même pas une indication médicale.

A cet égard, le droit comparé nous enseigne que c'est l'avortement simple sur demande qui se pratique dans les faits au sein de tous les Etats où l'avortement a été légalisé, tous les candidats ne rentrant pas dans le «moule» ou les stipulations de la loi finissant toujours par convaincre ou trouver un médecin pour «signer les papiers».

Meer met betrekking tot de grond van de zaak, zullen de juristen allicht hebben vastgesteld dat deze wetgeving een rechtstreekse aanslag op en een echte ontkenning is van wat zeer duidelijk is bepaald in artikel 3 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens (Verenigde Naties, 1948): «Elk individu heeft recht op leven, de vrijheid en de veiligheid van zijn persoon.»

Ook al valt te betreuren dat dergelijke internationale normen niet rechtstreeks van toepassing zijn in onze interne rechtsorde, toch neemt dat niet weg dat ze boven de nationale wetten staan, zoals dat op moedige wijze werd onderstreept door dokter Philippe Schepens, voorzitter van de «*Association des Médecins pour la Vie*» en secretaris-generaal van de «*Fédération Mondiale des Médecins pour le Respect de la Vie Humaine*». Deze Belgische chirurg neemt geen juridisch, wel een ethisch en medisch standpunt in en beroept zich op de eed van Hippocrates, die elke jonge gediplomeerde arts aflegt: «Ik zal het menselijk leven van in den beginne eerbiedigen en zal mijn medische kennis niet aanwenden in strijd met de wetten der menselijkheid.» (*Association Médicale Mondiale*, Genève 1948).

In een open brief van 22 mei 1987 aan de heer Gérard Deprez, vestigde dokter Schepens de aandacht van de toenmalige PSC-voorzitter op het feit dat het wetenschappelijk bewezen wordt geacht dat het menselijk leven begint bij de bevruchting van de eicel door de zaadcel. Men hoeft geen eminent embryoloog te zijn om dat te begrijpen.

Ten tijde van de legalisering van abortus schreef een journalist het volgende: «De verdediging van dit principiële standpunt veronderstelt zelfs niet dat men een beroep doet op christelijke overtuigingen, aangezien het respect voor het leven zo fundamenteel is. De socialistische protagonisten stellen evenwel alles in het werk om de christen-democraten religieuze, en dus obscurantistische en onvermijdelijk intolerante, motieven toe te dichten, en die dan voor te stellen als de enige reden van verzet tegen wettelijke abortus (...). Even absurd is het standpunt van de voorstanders van depenalisering die weliswaar niet meer durven te beweren dat het leven niet begint bij de bevruchting, maar toch weigeren te erkennen dat het vernietigen van dat leven moord is. De gauchisten grijpen dan terug naar de goede oude praktijk van hun ideologie: de publieke opinie vermurwen met overdreven sentimentele voorbeelden, door tot in de details en heel pakkend de ontredde omstandigheden van verkrachte vrouwen of van vrouwen die reeds tien kinderen hebben, en vervolgens te besluiten dat het onmenselijk zou zijn om geen abortus toe te passen. Door die stortvloed aan sentiment vergeet men

Plus fondamentalement, les juristes auront deviné que cette législation constitue une atteinte directe et un véritable déni au prescrit sans ambages de l'article 3 de la Déclaration Universelle des Droits de l'Homme (Nations Unies, 1948), selon lequel «Tout individu a droit à la vie, à la liberté et à la sûreté de sa personne.»

S'il faut regretter que de telles normes internationales ne soient pas directement applicables dans notre ordre juridique interne, elles n'en transcendent pas moins les lois des Etats, comme ce fut courageusement mis en évidence par le Dr. Philippe Schepens, Président de l'«*Association des Médecins pour la Vie*» et Secrétaire Général de la «*Fédération Mondiale des Médecins pour le Respect de la Vie Humaine*». Se plaçant sur un plan non plus juridique mais d'ordre éthique et médical, ce chirurgien belge se réclame en outre du Serment d'Hippocrate prononcé par tout jeune docteur en médecine diplômé: «Je garderai le respect absolu de la vie humaine dès sa conception, et n'utiliserai pas mes connaissances médicales contre les lois de l'humanité» (*Association Médicale Mondiale*, Genève 1948).

Dans une lettre ouverte adressée le 22 mai 1987 à M. Gérard Deprez, le Dr. Schepens attirait l'attention du président du PSC, sur le fait qu'il est scientifiquement admis que la vie humaine commence dès la fécondation de l'ovule par le spermatozoïde. Point n'est besoin d'être un brillant embryologiste pour s'en convaincre.

Comme le soulignait un journaliste à l'époque de la légalisation, «La défense de cette position de principe ne suppose même pas d'appel à des convictions chrétiennes tant ce respect de la vie est élémentaire. Toutefois, les protagonistes socialistes s'efforceront d'attribuer aux sociaux-chrétiens des impératifs religieux, donc obscurantistes et nécessairement intolérants, censés être le seul motif au refus de l'avortement légal (...) Tout aussi absurde est la position des partisans de la dépénalisation qui n'osent même plus prétendre qu'il n'y a pas de vie dès la conception et pourtant refusent qu'il y ait meurtre en supprimant cette vie. Nos gauchistes recourent alors à la bonne vieille pratique de leur idéologie: apitoyer l'opinion avec des exemples sentimentaux à souhait en décrivant par le menu et avec trémolos la détresse des femmes violées ou ayant déjà dix enfants pour conclure qu'il serait inhumain de ne pas avorter; et sous ce torrent de sentiments, on oublie que la victime est aussi un être humain (...). Qu'une telle situation soit possible ne doit pourtant pas nous étonner, mais certainement nous alarmer. C'est le résultat de l'individualisme de nos sociétés qui amène l'égoïsme

dat ook het slachtoffer een mens is (...). Dat zo iets mogelijk is, hoeft ons nochtans niet te verwonderen. Het moet ons daarentegen wel alarmeren. Dat is het resultaat van het individualisme van onze samenlevingen, dat leidt tot monsterlijk en vervolgens moorddadig egoïsme van de volwassenen.» (*Le National*, december 1989 - januari 1990, blz 14-15). (vert.)

Abortus kan principieel nooit worden getolereerd, niet alleen omdat het de enige daad is die voor meer dan 100% doodt (de baby wordt altijd om het leven gebracht, doch soms laat ook de moeder er het leven bij), maar ook omdat het gaat om het bestaan zelf van een derde persoon die bijzonder kwetsbaar en uitzonderlijk achtenswaardig is en zeker bescherming verdient : het ongeboren kind, dat wil zeggen een volwaardige en bovendien onschuldige persoon, een reëel - geen virtueel - menselijk wezen, in welke rudimentaire ontwikkelingsfase het zich ook bevindt. Het is een mens «in wording», zoals de geijkte maar niet zo geslaagde uitdrukking het wil.

Op een conferentie in Sion (Wallis - Zwitserland) op 27 mei 1994 legde dokter Schepens de nadruk op het «post-abortussyndroom» : het rouwproces dat op elke abortus volgt en het gevolg is van een subjectieve, dramatisch precieze perceptie van de situatie. De vrouw ervaart de zwangerschapsafbreking als het bewust en met voorbedachten rade doden van haar eigen kind. «Dat de abortus door een arts werd uitgevoerd, maakt de zaken er alleen maar verschrikkelijker op. De perceptie van medeplichtigheid van de vrouw is van doorslaggevend belang om te begrijpen wat er zich afspeelt in het geweten van de vrouw die abortus heeft gepleegd. Het post-abortussyndroom is voor de vrouw zeker een nog veel verschrikkelijker beproeving dan het verlies van een kind door een miskraam, en waarschijnlijk zelfs dan het verlies van een kind na de geboorte.

De reden daarvoor is dat elke vrouw die abortus pleegt, dat schuldgevoel zeer precies ervaart. Geen enkele, maar werkelijk geen enkele vrouw, gelooft echt dat ze door een abortus alleen een «hoopje cellen» verwijdert, zoals een foetus wordt omschreven in een bepaalde soort van damesbladen, die zich maar weinig bekommeren om een correcte weergave van de feiten. Elke vrouw weet maar al te goed dat ze doodt wanneer ze abortus pleegt, dat ze haar eigen kind doodt, en bovendien bewust en met voorbedachten rade.»(vert.)

Het *Elliot Institute for Social Sciences Research* komt tot de volgende bevindingen :

- 90% van deze vrouwen heeft psychische schade opgelopen wat hun zelfrespect betreft;
- 50% begint alcohol of drugs te gebruiken of voert het gebruik ervan op;
- 60% vertoont zelfmoordneigingen;

monstrueux, puis meurtrier, des adultes.» (*Le National*, décembre 1989-janvier 1990, pp. 14-15).

L'avortement ne saurait être toléré par principe, non seulement parce qu'il est le seul acte qui tue à plus de 100 % (le bébé est toujours exécuté, mais quelquefois, aussi, la maman ...) mais parce que c'est de l'existence même d'un tiers particulièrement faible qu'il s'agit, particulièrement respectable, particulièrement digne de protection: l'enfant à naître, c'est-à-dire une personne à part entière, innocente de surcroît, bref un être humain, bien réel et non pas virtuel, fût-il encore rudimentaire ou, selon la sottise expression consacrée, «en devenir».

Par ailleurs, à l'occasion d'une conférence prononcée le 27 mai 1994 à Sion (Valais - Suisse), le Dr. Schepens mit en évidence le «syndrome post-avortement», processus de deuil dont tout avortement est la source et conséquence d'une perception subjective dramatiquement exacte de la situation, la femme ressentant l'interruption de grossesse comme le fait d'avoir tué son propre enfant de façon consciente et préméditée: «Que ce soit un médecin qui l'ait fait ne fait qu'ajouter à l'horreur. La perception d'une complicité de la part de la femme est d'importance capitale pour essayer de comprendre ce qui se passe au niveau de la conscience de l'avortée. Partant, il est clair que le syndrome post-avortement constitue pour la femme une épreuve beaucoup plus terrible encore que la perte d'un enfant par fausse couche, et probablement même que la perte d'un enfant déjà né.

La raison en est que cette culpabilité est fort justement ressentie par toute femme qui avorte. Aucune, mais vraiment aucune femme ne croit dans son for le plus intérieur, qu'elle élimine par avortement «un petit amas de cellules» ainsi que l'on décrit un foetus dans une certaine presse féminine peu scrupuleuse de représenter les faits tels qu'ils le sont. Toute femme sait fort bien qu'en avortant elle tue. Qu'elle tue son propre enfant. Et cela de façon lucide et préméditée.»

C'est ainsi que selon l'*Elliot Institute for Social Sciences Research* :

- 90 % de ces femmes souffrent de dommages psychiques dans l'estime qu'elles ont d'elle-même;
- 50 % commencent ou accroissent la consommation de boissons alcoolisées et/ou celle de drogues;
- 60 % sont sujettes à des idées de suicide;

— 28% geeft toe echte zelfmoordpogingen te hebben ondernomen;

— 20% leidt aan zeer ernstige «post-traumatische stresssymptomen» (50% heeft minder ernstige symptomen);

— 52% heeft wroeging en koestert zelfs haatgevoelens jegens de mensen die hen ertoe hebben aangezet de abortus de plegen.

Ter zake beschikken we dan nog niet eens over statistieken betreffende ander aspecten, zoals de toename van het aantal nachtmerries, de relatieproblemen of interpersoonlijke problemen, de paniekaanvallen of depressies bij het zien van andere kinderen enzovoort.

Zorgwekkender en net zo moeilijk te kwantificeren zijn de lichamelijke klachten na dit soort van psychische schok : gynaecologische problemen zoals langdurige amenorroe (het uitblijven van de menstruatie), aanhoudende pijn in de borsten enzovoort. Bovendien bestaat er geen twijfel over dat veel voorkomende symptomen van verdringing naar het onderbewustzijn ertoe leiden dat vrouwen die abortus hebben gepleegd hun min of meer erkende wroeging zullen compenseren door zich op plaatsvervangende activiteiten te werpen en rusteloos bezig te zijn, om maar niet te hoeven nadenken...

Het ergste is misschien nog dat die ongelukkige vrouwen hun psychische stoornissen niet toeschrijven aan de zwangerschapsafbreking die ze hebben ondergaan. De alomtegenwoordige desinformatie maakt een schandelijke gemeenplaats aannemelijk, met name dat de vrouwen verlichting zouden vinden met een abortus ! Het post-abortussyndroom is helaas niet alleen het lot van de vrouw die abortus heeft gepleegd. Alle psychiaters weten dat dit syndroom opeenvolgend slachtoffers maakt : vanzelfsprekend de echtgenoot, of meer algemeen de biologische vader van het gedode kind (gevoel van onmacht, onuitstaanbare wrijvingen, echtscheidingen, verlies van verantwoordelijkheidszin enzovoort), maar vooral de broertjes en zusjes, die lijden aan het «syndroom van de overlevende van de abortus» zoals de Amerikanen het formuleren, maar in de eerste plaats een gevoel van onveiligheid hebben, het vertrouwen in hun ouders verliezen en zelfs een afkeer krijgen van ouders «die in staat zijn ook hen te doden, aangezien ze het hebben aangedurfd een broertje of een zusje te doden». En dan zijn er nog de grootouders, die in hun levensavond moeten toezien hoe hun kleinkinderen door hun eigen kinderen om het leven worden gebracht.

Hebben het Westen en de mensheid dan de schandelijke tirannie van het Derde Rijk overwonnen en er de weerzinwekkende gruwelen van aan de kaak gesteld om nu, vijftig jaar later, plaats te ruimen voor een nieuwe vorm van racisme, die dit keer nog verraderlijker is : het chromosoomracisme, zoals professor

— 28 % avouent même avoir physiquement tenté de se suicider;

— 20 % souffrent très gravement de symptômes de type «stress post-traumatique» (50 % en souffrent de façon moins grave);

— 52 % souffrent de ressentiment, et même de sentiment de haine vis-à-vis des personnes qui les ont poussées à commettre l'avortement.

Encore ne dispose-t-on pas de statistiques relativement à certains autres aspects comme l'augmentation des cauchemars nocturnes, les difficultés relationnelles ou inter-personnelles, les états de panique, de dépression à la vue d'autres enfants, etc.

Plus préoccupants et tout aussi difficiles à quantifier sont les troubles organiques résultant de ce type de choc psychologique, tels les problèmes gynécologiques comme l'aménorrhée (absence de règles) prolongée, les douleurs persistantes au niveau des seins, etc... Pour le surplus, il n'est pas douteux que de fréquents symptômes de relégation dans le subconscient amènent les avortées à compenser leurs remords plus ou moins avoués, dans des activités vicariantes les astreignant à se jeter à corps perdu dans des occupations trépidantes les empêchant de penser...

Le pire n'est-il pas que bien souvent ces malheureuses ne mettent pas leurs désordres psychiques sur le compte de l'interruption de grossesse subie, la désinformation ambiante accréditant le honteux poncif selon lequel les femmes seraient soulagées par l'avortement ! Mais le syndrome post-avortement n'est hélas pas l'apanage exclusif de l'avortée, et fait, tous les psychiatres le savent, des victimes en cascade : on citera bien sûr le mari, ou en général le père biologique de l'enfant tué (sentiment d'impuissance, frictions intolérables, divorces, perte de responsabilité, etc.), mais surtout les frères et sœurs («syndrome du survivant de l'avortement» disent les Américains, mais avant tout sentiment d'insécurité, perte de confiance et aversion vis-à-vis de parents «susceptibles de les tuer eux aussi, puisqu'ils ont osé tuer un frère ou une sœur»), sans oublier les grand-parents voyant au soir de leur vie, leurs petits-enfants tués par leurs propres enfants.

L'Occident et l'humanité n'ont-ils donc triomphé de la tyrannie honteuse du Troisième Reich, n'en ont-ils stigmatisé les horreurs révoltantes, que pour restaurer, cinquante ans plus tard, un racisme nouveau, mais autrement insidieux, le racisme chromosomique, selon les termes du Professeur Jérôme Lejeune,

Jerôme Lejeune, die de oorzaken van trisomie 21 (mongolisme) ontdekte, het noemde ? De befaamde Rechten van de Mens, waar we zo prat op gaan, stemmen tot nadenken wanneer we zien dat onze samenlevingen Irak of Chili in een opwelling van deugdzaamheid bestraffend met de vinger wijst, terwijl zij zelf dagelijks oogluikend toestaan dat embryo's die als «overtallig» worden bestempeld - en nochtans even onbetwistbaar mensen zijn - in de laboratoria door de gootsteen worden gespoeld !

Wordt ook de grote les van Nürnberg meteen mee weggegooid ? Hield die les nochtans niet in dat men het recht, en zelfs de onaantastbare plicht, heeft om wetten te overtreden indien die tegen die van de mensheid indruisen ?

Of de wetgever het nu al dan niet over het hoofd heeft gezien, of hij het net als Kreon van Sophocles aanvaardt of niet, een misdaad blijft objectief gezien een misdaad. Men hoeft niet Antigone of het tribunaal van Nürnberg te zijn om de meest elementaire wetten van de mensheid te voorvoelen ! Het *Front National* is van oordeel dat die misdaad zo erg is, dat ze met levenslange opsluiting moet worden gestraft, en dat op het stuk van de strafrechtspleging moet worden afgeweken van de vereisten van het gemeen recht inzake dubbele tenlastelegging (zie artikel 6 van ons voorstel).

Naast het respect voor het menselijk leven en de menselijke persoon, is het voor de overleving van de menselijke soort noodzakelijk de strengste straffen op te leggen aan wie abortus pleegt, net zoals die strengste straffen ook moeten gelden voor wie andere vormen van kindermoord pleegt. Moge dit wetsvoorstel ervoor zorgen dat de toekomstige generaties onze generatie nooit de collectieve zelfmoord zullen kunnen verwijten van een samenleving die demografisch gezien in vrije val is en paradoxaal genoeg haar zwakste of ongewenst geachte medemensen door abortus of euthanasie elimineert. Zulks is een uiting van authentiek primitivisme, de dieren uit het oerwoud waardig, dat op hypocriete wijze van zijn scherpe kantjes wordt ontdaan overeenkomstig de onderwerpende canon van verderfelijke ideologieën. Zo verlaagt men zich uiteindelijk tot een twijfelachtig maatschappelijk neo-darwinisme van ontspoorde biocraten.

qui découvrit les causes de la trisomie 21 (mongolisme)? Les fameux Droits de l'Homme dont nous nous enorgueillons laissent songeur, au spectacle de nos sociétés pointant un index vertueux et réprobateur vers l'Irak ou le Chili, tandis qu'elles cautionnent quotidiennement l'élimination d'embryons qualifiés de «surnuméraires» -pourtant eux aussi indubitablement humains- dans des éviers de laboratoires!

Éliminée elle-aussi dans les éviers des laboratoires, la grande leçon de Nuremberg? Celle-ci n'était-elle pas pourtant que l'on a le droit, voire le devoir imprescriptible de désobéir aux lois quand elles sont contraires à celles de l'humanité?

Que le législateur l'ait oublié ou non, qu'il l'accepte ou non à l'instar du Créon de Sophocle, un crime reste un crime, objectivement, et point n'est besoin d'être Antigone ou le tribunal de Nuremberg pour pressentir les lois les plus élémentaires de l'humanité! Et un crime à vrai dire tellement grave qu'à l'estime du Front national, il doit être sanctionné de la réclusion à perpétuité et, au plan de la procédure pénale, déroger aux exigences du droit commun en matière de double incrimination (cf. article 6 de notre proposition).

Au-delà du respect de la vie et de la personne humaines, la conservation de notre espèce appelle, commande et exige que les peines les plus sévères frappent les auteurs d'avortements, comme ils doivent sanctionner les responsables d'autres formes d'infanticides. Puisse la présente proposition de loi faire en sorte que les générations futures ne se permettent jamais de reprocher à la nôtre le suicide collectif d'une société démographiquement en chute libre, paradoxalement occupée à éliminer par l'avortement ou l'euthanasie ses représentants les plus faibles ou jugés indésirables, authentique primitivisme digne des animaux de la forêt vierge, hypocritement édulcoré au nom des canons asservisseurs d'idéologies délétères, se réduisant en finale au néo-darwinisme social douteux de biocrates dévoyés.

COMMENTAAR BIJ DE ARTIKELEN

Art. 2

Dit artikel heft hoofdstuk I van titel VII, boek II, hoofdstuk I, van het Strafwetboek, met name de artikelen 348 tot 352, zonder meer op. Aangezien abortus wordt gelijkgesteld met kindermoord, komen die artikelen namelijk te vervallen.

Wat meer in het bijzonder de opheffing van artikel 349 betreft, wijzen wij erop dat wij voorstellen dat artikel te vervangen door een artikel 398*bis* - waarover verder meer -, dat het artikel voordelig zal vervangen aangezien de essentie ervan wordt overgenomen en tegelijkertijd wordt gestreefd naar een harmonieuze structuur van het Wetboek.

Art. 3

Artikel 396 van het Strafwetboek, zoals gewijzigd door ons voorstel, bevat een logische nieuwe omschrijving van het begrip kindermoord. Voortaan wordt ook abortus in de strikte zin van het woord, maar eveneens «het verminderen van het aantal embryo's» of «het wegnemen van overtallige embryo's» enzovoort, als kindermoord beschouwd.

Art. 4

De invoeging van het door ons voorgestelde artikel 398*bis*, strekt ertoe de weglating van artikel 349 op te vangen. Het betreft een abortus veroorzaakt door geweld, weliswaar opzettelijk gepleegd, maar zonder het oogmerk om de abortus te veroorzaken. Deze wijziging beoogt dus hoofdzakelijk een harmonieuze structuur van het Strafwetboek.

Art. 5

De opheffing van deze wet was vanzelfsprekend noodzakelijk.

Art. 6 en 7

De voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering wordt in dit voorstel aangepast, zodat een kindermoord die door een Belg of een vreemdeling in het buitenland wordt gepleegd, in België kan worden vervolgd, ook al is kindermoord in dat land toegestaan. Het betreft bijgevolg afwijkingen van de eisen inzake dubbele tenlastelegging.

COMMENTAIRE DES ARTICLES

Art. 2

Il s'agit purement et simplement d'une abrogation du chapitre Ier du titre VII, livre II du Code pénal, soit des articles 348 à 352, devenus caducs, dès lors qu'on assimile l'avortement à l'infanticide.

S'agissant plus particulièrement de l'abrogation de l'article 349, on attirera l'attention sur le fait que nous proposons de le remplacer par un article 398*bis* -disposition dont il sera question ci-après-, qui s'y substituera avantageusement en en reprenant l'essentiel, mais dans le souci d'une architecture harmonieuse du Code.

Art. 3

L'article 396 du Code pénal, tel que modifié par notre proposition, procède à une requalification tout à fait logique de l'infanticide, en y incluant désormais les cas d'avortement à strictement parler, mais aussi de «réduction embryonnaire», d'élimination «d'embryons surnuméraires», etc.

Art. 4

L'insertion de l'article 398*bis* que nous proposons vise à pallier les inconvénients de l'abrogation de l'article 349 en cas d'avortement causé par des violences exercées, volontairement, certes, mais sans l'intention de le produire, et s'inscrit donc essentiellement dans le souci d'un toilettage harmonieux de l'architecture du Code pénal.

Art. 5

L'abrogation s'imposait d'évidence.

Art. 6 et 7

Le titre préliminaire du Code d'instruction criminelle est ici aménagé de manière telle qu'un infanticide commis à l'étranger par un Belge ou un étranger puisse être poursuivi en Belgique même si l'infanticide est autorisé dans ce pays. Il s'agit donc de dérogsations aux exigences de double incrimination.

WETSVOORSTEL

Artikel 1

Deze wet regelt een aangelegenheid als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet.

Art. 2

De artikelen 348 tot 352 van het Strafwetboek worden opgeheven.

Art. 3

Artikel 396 van hetzelfde Wetboek wordt vervangen door de volgende bepaling :

«Art. 396. Doodslag gepleegd op een kind vanaf de verwekking tot dadelijk na de geboorte, wordt kindermoord genoemd.

Kindermoord wordt gestraft met levenslange opsluiting.»

Art. 4

In hetzelfde Wetboek wordt een artikel 398*bis* ingevoegd, luidend als volgt :

«Art. 398*bis*. - Wanneer de in artikel 396 bedoelde kindermoord wordt veroorzaakt door geweld, opzettelijk gepleegd, maar zonder het oogmerk om de kindermoord te plegen, wordt de schuldige gestraft met gevangenisstraf van zes maanden tot drie jaar en met geldboete van vijftig frank tot vijfhonderd frank.

Wordt het geweld gepleegd met voorbedachten rade of met kennis van de toestand van de vrouw, dan is de gevangenisstraf één tot tien jaar en de geldboete duizend frank tot vijfduizend frank.»

Art. 5

De wet van 13 augustus 1990 houdende oprichting van een commissie voor de evaluatie van de wet van 3 april 1990 betreffende de zwangerschapsafbreking, tot wijziging van de artikelen 348, 350, 351 en 352 van het Strafwetboek en tot opheffing van artikel 353 van hetzelfde Wetboek, wordt opgeheven.

PROPOSITION DE LOI

Article 1er

La présente loi règle une matière visée à l'article 78 de la Constitution.

Art. 2

Les articles 348 à 352 du Code pénal sont abrogés.

Art. 3

L'article 396 du même Code est remplacé par la disposition suivante:

«Art. 396. Est qualifié infanticide le meurtre commis sur un enfant depuis sa conception jusqu'à immédiatement après sa naissance.

L'infanticide sera puni de la réclusion à perpétuité.»

Art. 4

Un article 398*bis*, rédigé comme suit, est inséré dans le même Code:

«Art. 398*bis*. - Lorsque l'infanticide visé à l'article 396 a été causé par des violences exercées volontairement, mais sans intention de le produire, le coupable sera puni d'un emprisonnement de six mois à trois ans et d'une amende de cinquante francs à cinq cents francs.

Si les violences ont été commises avec préméditation ou avec connaissance de l'état de la femme, l'emprisonnement sera d'un an à dix ans, et l'amende de mille à cinq mille francs.»

Art. 5

La loi du 13 août 1990 visant à créer une commission d'évaluation de la loi du 3 avril 1990 relative à l'interruption de grossesse, modifiant les articles 348, 350, 351 et 352 du Code pénal et abrogeant l'article 353 du même Code, est abrogée.

Art. 6

In artikel 6, eerste lid, van de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering, wordt een 1°*bis* (*nieuw*) ingevoegd, luidend als volgt :

«1°*bis*. Aan een kindermoord als bedoeld in artikel 396 van het Strafwetboek;».

Art. 7

In artikel 10 van dezelfde voorafgaande titel, wordt een 1°*bis* (*nieuw*) ingevoegd, luidend als volgt :

«1°*bis*. Aan kindermoord als bedoeld in artikel 396 van het Strafwetboek;»

20 november 1997

Art. 6

Dans l'article 6, alinéa 1er, du titre préliminaire du Code d'instruction criminelle, il est inséré un 1°*bis* (*nouveau*), rédigé comme suit :

« 1°*bis*. D'un infanticide tel que visé à l'article 396 du Code pénal;».

Art. 7

Dans l'article 10 du même titre préliminaire, il est inséré un 1°*bis* (*nouveau*), rédigé comme suit :

« 1°*bis*. L'infanticide visé à l'article 396 du Code pénal;».

20 novembre 1997

H. WAILLIEZ